

og Veir, vilde spørge, hvorfra Stormen kommer. Jeg vilde ikke, naar vi tale om virkeligt Vind og Veir, kunne sige, hvorfra Stormen oprindeligt kommer; men jeg siger, naar vi tale om virkeligt Vind og Veir, — og det ville Alle kunne forstaae, vistnok ogsaa i Ligheden, — jeg siger, naar jeg seer, at det blæser fra Nordvest, at saa er Vinden Nordvest, og, naar jeg seer, at det blæser fra Syd, saa kommer Vinden fra Syd. Altsaa, naar jeg antydede, hvad jeg ikke finder mig forpligtet til videre at godtgjøre, at Adressen kommer fra en ganske bestemt Kant efter min Opfattelse, saa troer jeg i Grunden ogsaa, at de Fleste ville være enige med mig om (Neil), at den kommer fra en bestemt Kant, som vel kunde paavises. I alt Fald have vi da seet, hvem den første Motor har været til det, som jeg maafsee med nogen Overdrivelse — det indrømmer jeg gjerne — kaldte Stormen, og som maafsee kun har været en lille Vind.

B. Christensen: Ja, jeg maa tilstaae, jeg begriber slet ikke, at mange ærede Medlemmer syntes at misbillige og undre sig over, at det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, har villet henføre Stormen eller dens Opkomst til et vist bestemt Hjørne, en vis bestemt Kant, som han udtrykte sig. Det er idetmindste min Overbeviisning, at det gaaer Mange, som det gaaer mig, at vi ere tvungne, at vi søle os tvungne til at optræde understøttende denne Adresse. Og hvorfra kommer denne Tvang? Det gjør mig ondt at maatte sige det, men det er min fulde og min bestemte Overbeviisning: den kommer fra det nuværende Ministerium (Sa.). Jeg paafstaaer: det nuværende Ministerium har ikke gjort det muligt selv for dem, der allermeest have været gennemtrængte af Overbeviisningen om det Betænkelige, det Farlige i Ministerflister, selv for dem, der have været gennemtrængte af Erkjendelsen af, at Diebliffet i mange Retninger kan være faretruende, — jeg paafstaaer, at selv for dem — og til dem regner jeg mig — har det ikke været muligt at vikle fra det Diebliff af, at Spørgsmaalet fra en agtværdig og dygtig Mand er fremsat; det har ikke været os muligt at unddrage os fra at besvare det aabent og fuldt. Og, maa man tilstaae, at man ikke har Tilliden til dette

Ministerium, da er Diebliffet kommet, hvormaan maa udtale det, da maa man slutte sig til Adressen, og det er det, jeg agter at gjøre. Men jeg paafstaaer: det er os paatvunget, denne Situation, det er blandt de flere Ansvar, Ministeriet har, maafsee dets ikke mindste, at det med en usigelig Kunst, med et sørgeligt Talent har vidst at bringe det dertil. Folkets kaarne Repræsentanter have Pligt imod Kongen og Pligt imod Folket, som det ikke tør lade sig kysse tilbage fra, naar Diebliffet er af den Veffaffenhed, som det er nu. Kunne vi forsvare for vor Konge, naar det er vor Overbeviisning, at hans Ministerium mangler Dygtighed, Evne eller Indsigt til at ramme det, vi tør haabe, det, vi tør vide, er hans kongelige Villie, — kunne vi da forsvare at holde det tilbage for ham? Tør vi undlade at bringe det til hans Kundskab paa en sømmelig og en alvorlig Maade? Jeg paafstaaer, vi tør det ikke, og vi tør det saa meget mindre, jo mere faretruende, jo mere kritiske de nuværende Forhold udenomkring os kunne være. Hvad giver et Land og hvad giver en Regjering Styrke? I Sandhed, kun Enighed mellem Regjeringen og Folket. Og tør den ærede Taler fra Westjylland (Schulin) sige, at denne Enighed er tilstede, eller tør han nægte, at der i det fuldeste Maal er det Modsatte af Enighed, det Modsatte af Tillid tilstede? Men hvor i Alverden skulde da Hans Majestæts Regjering virkelig med Nytte for Landet og med Ære for Kongen kunne røgte deres Rald? Jeg maa tilstaae, efter min Opfattelse af Forholdet er det en ny politisk Brøde hos Hans Majestæts nuværende Ministre, at de ikke blot have laaret det komme dertil, at Folkets bestindige Repræsentation saa eenstemmigt fordømmer deres Færd, men at de have ladet selve Forhandlingerne om, hvad Repræsentationen dommer om det, rykke saa langt frem. Jeg begriber ikke, at nogen Minister kan tillade sig det; men det begriber jeg, at, ere vi opfordrede til at besvare det Spørgsmaal, om vi have Tillid eller om vi have Mistillid, da er det vor Pligt at svare efter vor bestemte Overbeviisning, og, fører denne til, at vi ikke have Tillid, at vi mangle denne Tillid, da skulde vi udtale det for vor Konge, og da skulde vi ikke sige med den ærede